

LA CRISI ARGENTINA

Marta Maffei. CTERA CTE

Recentment els nostres problemes han tengut un inusitat agreujament, avui (setembre/2001) un nou acord amb el FMI, aquesta vegada mediat pel Tresor dels EUA i novament promogut pel Ministre d'Economia Domingo Cavallo, a qui s'han atorgat poders excepcionals, imposa el "Dèficit Zero".

Un pla per ajustar la despesa a l'ingrés, encara quan el govern reconeix la seva debilitat en el cobrament dels impostos que abasta una evasió superior als 30.000 milions anuals, l'estratègia consisteix a assegurar el pagament al 100% del deute extern i els seus interessos, també al 100% la convertibilitat peso/dòlar i la garantia de fons disponibles perquè les empreses multinacionals retirin en el moment que ho desitgin els seus capitals i guanys convertits en dòlars 1 a 1. En conseqüència, el 100% de l'ajust recau sobre les "despeses" locals de l'Estat: salaris de funcionaris, educació, salut i pensions, perquè les despeses militars en aquest moment! no poden tocar-se: imagineu-vos què faria el Pentàgon sense nosaltres!.

En definitiva, el pla carrega contra els treballadors en una rebaixa sense pis: ajustada als saldos de la recaptació una vegada deduïts els cent per cent que garanteixen els negocis empresaris.

En educació, retalla els fons que estaven pressupostats per engrany i compromet els següents pressuposts:

a) retalls per mil milions en el pressupost educatiu nacional del 2002,

b) aranzelament per a les Universitats a partir del 2002,

c) eliminació dels 660 milions de dòlars anuals del Fons Nacional d'Incentiu obtingut amb la Carpa Blanca;

d) el Dèficit Zero compromet també les províncies que estan obligades a reduir en conjunt 3.500 milions de dòlars anuals (aproximadament 1.100 milions haurien de retallar-se en educació

que abasta entre un 25 i un 30% dels pressupostos provincials);

e) retalls a la Coparticipació Federal d'Imposts eliminant el "mínim" assegurat a les Províncies.

Un Govern Nacional que resisteix les seves responsabilitats de finançar el sistema educatiu i Províncies que no estan en condicions de fer-ho, posen les condicions per a un conflicte de magnitud agreujat per les pressions per a privatitzar el dret a l'educació exercides per l'Organització Mundial del Comerç, l'ALCA i el GATS que només veuen en l'educació un servei amb possibilitats de rendibilitat.

Els treballadors de l'educació nucleats en les entitats de base de CTERA, hem estat sempre al front de la lluita i allí on hi ha resistència social, els docents són sempre part d'aquestes batalles populars. Vàrem aconseguir durant 15 anys evitar la privatització impulsada pel Banc Mundial i el FMI, però la pressió dels grups econòmics segueix intacta i creix davant de la immensa debilitat del poder

polític.

Avui, la major dificultat és salvar l'educació pública d'aquesta voracitat mercantilista i de la debilitat en què la posen els reiterats ajustaments a què és sotmesa precisament per a impulsar i afavorir les estratègies de privatització.

Tal vegada l'exemple d'Aerolínes o el dels Ferrocarrils, ens ajudin per facilitar la comprensió de la comunitat sobre la

importància de defensar els nostres drets abans que ens siguin arrabassats.

Hi ha molts condicionants: no tots comprenen encara la perversitat del projecte, altres no creuen que hi hagi alternatives, des dels mitjans i des del poder s'insisteix a presentar les seves estratègies com les úniques possibles i simultàniament s'encoratja la fractura i la disputa entre els propis sectors populars que de distints modes procurem enfrontar-ho. Moltes vegades les disputes internes debili-

...no deixam de veure amb optimisme i fins i tot amb entusiasme, aquesta creixent expressió de rebuig a les conseqüències de l'ajust i la disposició a no guardar silenci, a bregar pels drets, a disputar per la pròpia dignitat, en fi, a no resignar-se

me i fins i tot amb entusiasme, aquesta creixent expressió de rebuig a les conseqüències de l'ajust i la disposició a no guardar silenci, a bregar pels drets, a disputar per la pròpia dignitat, en fi, a no resignar-se, és, creiem, el punt de partida d'una dinàmica social de canvi que el nostre país i la nostra gent necessiten imperiosament.

ten la possibilitat d'anar junts. A alguns companys els costa armar-se de la paciència necessària perquè la construcció sigui col·lectiva, s'omplen de recel i desconfiança amb els seus propis aliats naturals i faciliten d'aquesta manera l'estratègia de l'enemic real cap a la construcció del seu propi poder. No obstant, no deixam de veure amb optimis-

RESOLUCIÓ DEL PLE CONFEDERAL D'STES DE SUPORT A LES LLUITES SINDICALS CONTRA EL PROCÉS DE PRIVATITZACIÓ I AJUST (DÈFICIT ZERO) A LA REPÚBLICA ARGENTINA

Davant les mesures impulsades pel FMI i acatades pel govern argentí que imposa el dèficit zero, que es tradueix en mesures molt lesives per al conjunt de la classe treballadora i, de la majoria del poble argentí, extremant les conseqüències socials més reaccionàries del model neoliberal: dràstics retalls en els pressuposts, estatals i provincials, que degraden el sistema públic educatiu, de la sanitat, que redueixen els salaris reals i nominals de les empleades i els empleats públics, de les pensions... en definitiva un pla d'ajustament que carrega la crisi a les capes populars garantint els beneficis capitalistes de les multinacionals i del gran empresariat, el Ple Confederal manifesta:

1. La seva solidaritat amb les lluites socials, polítiques i sindicals que s'oposen activament a aquest procés.

2. El nostre suport a les companyes i companys de la CTERA per la seva contínua resistència als plans de privatització de drets tan bàsics com l'educació i la salut, que el Banc Mundial i el FMI des de fa més de quinze anys pretenen implantar amb la connivència dels grans grups econòmics que operen a l'Argentina aprofitant en l'actual conjuntura la immensa debilitat del poder polític.

3. La doctrina del dèficit zero, que en el vostre cas es realitza d'una manera salvatge, en la nostra realitat s'està aplicant d'una manera més subtil, encara que sota els mateixos paràmetres ideològics.

4. La nostra solidaritat internacional forma part del nostre compromís de lluita contra la globalització neoliberal que, amb ritmes i intensitats diferents, s'intenta consolidar.

Madrid, 30 de setembre del 2001